

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯỜI HAI NGÔ TAM QUẾ THẤT CỜ ĐÀNH CHỊU LÚN

Trần Viên Viên nghe những tiếng choang choảng của khí giới hai bên đụng nhau mà phát khiếp. Nàng ngửng đầu trông lên thì thấy Lý Tự Thành, Ngô Tam Quế chột nhảy lên cao, chột hụp xuống thấp, chiến đấu cực kỳ ác liệt.

Hai lão này tuy tuổi già mà thân thủ vẫn còn mau lẹ phi thường.

Trần Viên Viên sợ nhất là bọn đàn ông đánh giết nhau. Mặt nàng lộ vẻ chán ngán, trong lòng lại nhớ lại những chuyện đã qua.

Ngày ấy Lý Tự Thành bị thua liểng xiểng. Bao nhiêu binh mã dưới trướng tan vỡ hết. Trong đêm tối ta và y cũng thất lạc nhau.

Bọn bộ hạ Ngô Tam Quế bắt được ta lên đưa về dăng cho chủ soái. Dĩ nhiên Ngô Tam Quế cực kỳ hoan hỷ. Hắn bảo ta: Người thiên hạ đều thóa mạ hắn là đại Hán gian, nhưng đã vì ta thì dù mang bao tiếng xấu hắn cũng vui lòng. Thành ý của hắn đã khiến ta xiết bao cảm kích.

Ta nghĩ rằng: Ngô Tam Quế là đại Hán gian cũng vậy mà là đại trung thần cũng thế, cốt sao hắn đối với ta một dạ chân thành là đủ làm cho ta thỏa mãn. Huống chi hắn lại vì ta mà chẳng cần điều chi nữa. Ở đời ít thấy người nào làm được như vậy.

Hồi đó ta yên trí là từ đây về sau ta sẽ được hưởng những ngày thanh nhàn yên ổn. Nào nhất phẩm phu nhân, nào đường đường mệnh phụ ta cũng không màng. Chỉ mong sao khỏi phải chuyển từ tay người đàn ông này qua tay người đàn ông khác.

Nhưng ta về ở Côn Minh được có mấy năm. Ngô Tam Quế được phong làm Phiên vương. Theo thể lệ triều đình thì bậc thân vương thê tử cũng được tấn phong.

Em Ngô Tam Quế là Ngô Tam Mai đến nói với ta: "Việc tấn phong thê tử khiến Vương gia rất phiền não".

Theo lễ thì người được tấn phong là ta, nhưng vì chỗ xuất thân của ta khắp thiên hạ đều biết. Nếu đưa danh tự của ta để Hoàng thượng gia phong thì không khỏi có chỗ tiết mạn triều đình.

Ngô Tam Mai vừa cho ta hay Ngô Tam Quế buồn phiền về việc tấn phong thì tử, dĩ nhiên ta hiểu ngay mình xuất thân là một tên kỹ nữ ty tiện, không đáng được hưởng phong cáo của triều đình.

Ta không muốn để người vì mình mà lâm vào tình trạng nan giải, nên không chờ Ngô Tam Mai nói hết đã gạt đi và bảo y vụ này giải quyết dễ lắm. Xin Vương gia lựa chọn một người thực nữ danh gia nào khác để tâu Hoàng thượng tấn phong cho khỏi thương tổn đến thanh danh của Vương gia.

Ngô Tam Quế liền xin lỗi ta và rất ân hận về vụ này.

Hừ! Được tấn phong hay chẳng tấn phong thì đối với ta có điều chi trọng đại. Ta chỉ cần tình ý của Vương gia đối với ta cứ giữ nguyên như vậy là xong.

Ngờ đâu việc đời có mấy khi chiều ý người. Ta phải ra ngoài vương phủ để Vương gia chính thức làm lễ hôn phối và lập người tấn phong. Giữa lúc đó thì Lý Tự Thành đột nhiên xuất hiện trước mặt ta.

Ta giật nảy mình vì thấy y đã xuất gia làm hòa thượng.

Trước đây ta vẫn yên trí là y đã chết rồi, ta đau lòng mất mấy ngày. Ngờ đâu y vẫn còn sống.

Lý Tự Thành bảo ta sở dĩ y phải mặc quần áo nhà sư để che mắt thế gian, đồng thời vì y không muốn ăn mặc theo phục sắc của bọn Thát Đát.

Y còn cho ta hay mấy năm trời ngày nào cũng nhớ tới ta và đến ở Côn Minh đã ba năm với hy vọng có cơ hội được gặp mặt ta một lần. Y phải chờ đợi cho tới ngày nay.

Hỡi ơi! Y đối với ta chân tình như vậy, so với Ngô Tam Quế còn thiết tha hơn nhiều.

Lý Tự Thành đêm nào cũng tới bầu bạn với ta cho tới khi mang thai rồi sinh hạ một đứa con gái.

Ta không thể cùng y xum họp được nữa, phải lập tức dọn về Vương phủ. Ta

nói cho Vương gia hay là lúc nào cũng nhớ tới y nên cần phải ở gần y.

Vương gia đối với người vợ được tấn phong vẫn không thực lòng hoan hỷ. Y sung sướng đón ta về phủ. Ta sinh con rồi, không hiểu y có nghi ngờ gì không?

Tướng mạo đứa nhỏ rất giống ta. Khi nó lên hai tuổi thì đột nhiên một hôm vào lúc nửa đêm không thấy đâu nữa.

Dĩ nhiên ta nhớ con không biết đến đâu mà kể, nhưng tưởng là Lý Tự Thành sai thủ hạ đến bắt trộm đem đi.

Ta nghĩ rằng đứa nhỏ là con y thì y đem đi cho đỡ thê lương tịch mịch. Y có đứa con nhỏ ở bên mới bớt nỗi quạnh hiu cô đơn. Ngờ đâu sự thực lại không đúng như vậy.

Trần Viên Viên nghĩ tới đây đột nhiên có giọt nước bắn vào lưng bàn tay nàng. Nàng giơ tay lên nhìn thì ra là một giọt máu.

Trần Viên Viên giật mình kinh hãi, ngó ra đấu trường thì thấy Ngô Tam Quế mặt đầy những máu mà vẫn múa mâu chiến đấu. Giọt máu này dĩ nhiên của hắn bắn tới.

Bọn quan binh ở ngoài phòng lớn tiếng la hét rất là huyên náo. Có người muốn xông vào đánh Cửu Nạn và Lý Tự Thành, nhưng lại sợ thương tổn đến Vương gia, không dám xông vào trợ chiến.

Ngô Tam Quế hơi thở cấp bách, trong khóe mắt lộ vẻ khủng khiếp.

Bất thành linh lão vung mâu phóng chênch chết tới nhằm đâm vào ngực Trần Viên Viên.

Trần Viên Viên bật tiếng la hoảng:

- Trời ơi!

Trong đầu nàng thoáng qua ý nghĩ:

- "Lão muốn giết ta".

Lại nghe đánh "choang" một tiếng, ngọn mâu của Ngô Tam Quế đã bị Lý Tự Thành gạt qua một bên.

Ngô Tam Quế như người phát điên, múa trường mâu đâm tới tấp mà chiêu nào

cũng nhằm Trần Viên Viên phóng tới.

Lý Tự Thành lớn tiếng quát mắng, liều mạng chống đỡ cho nàng.

Vì Tiểu Bảo ẩn ở phía sau sư phụ lấy làm kỳ tự hỏi:

- Sao hắn không giết nhà sư mà lại định đâm chết vợ?

Rồi gã chợt hiểu ra, miệng lẩm bẩm:

- A phải rồi! Hắn căm hận vợ tư thông với nhà sư nên giết đi cho bỏ ghét.

Cửu Nạn đã nhìn thấy tâm ý của Ngô Tam Quế, bà mắng thầm:

- "Tên gian tặc này quả nhiên xảo quyệt. Y không đánh nổi Lý Tự Thành liền thi hành độc kế đâm Trần Viên Viên khiến địch nhân phải phân tâm."

Quả nhiên Lý Tự Thành vì muốn cứu Trần Viên Viên đâm ra rối loạn trong lòng. Trượng pháp của lão đột nhiên để lộ sơ hở.

Ngô Tam Quế bỗng xoay mũi mâu đâm đánh "sột" một tiếng trúng vào đầu vai Lý Tự Thành.

Lý Tự Thành tay mất bất lực đành để rơi cây thiền trượng.

Ngô Tam Quế thừa thế xông lại chí mũi mâu vào ngực lão, nổi tiếng cười hung ác hỏi:

- Tên nghịch tặc này? Sao không quỳ xuống đầu hàng đi?

Lý Tự Thành đáp:

- Dại Dại

Lão co gối quỳ ngay xuống.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- "Ta tưởng Lý Tự Thành khảng khái thế nào, té ra cũng chỉ là phường tham sinh..."

Gã còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy Lý Tự Thành trần người đi một cái tránh thoát mũi mâu. Lão lượm cây thiền trượng dưới đất quét ngang một cái trúng đùi Ngô Tam Quế.

Lý Tự Thành nhảy vọt lên vung trượng đánh trúng vào vai Ngô Tam Quế. Lão lại giơ trượng giáng xuống đầu địch nhân.

Nên biết lúc gặp tình thế bất lợi phải trá hàng để xả hơi và chờ thời cơ hành động là một sách lược rất thiện nghệ của Lý Tự Thành. Ngày trước lão dấy binh tạo phản, bị vây hãm ở Xa Dương Giáp, huyện Hưng An, tỉnh Thiểm Tây hồi thánh bảy năm Đùng Trinh thứ bảy. Lão lâm vào tuyệt địa hết đường chạy thoát, quân không lương thảo, ngựa hết cỏ ăn. Lão chịu thu làm quan quân triều đình để chờ mở đường rồi lại tạo phản. Bữa nay lão quỳ gối trá hàng Ngô Tam Quế cũng chỉ là việc trùng thi cố kỹ mà thôi.

Cửu Nạn than thầm:

- "Hai thằng cha này xảo quyết nham hiểm thế này, không trách giang sơn nhà Đại Minh ta mất về tay chúng".

Bà thấy chiêu trượng thứ ba của Lý Tự Thành mà giáng xuống thì đầu Ngô Tam Quế phải nát như tương.

Trần Viên Viên đột nhiên nhảy xổ vào phủ người che lên trên Ngô Tam Quế, lớn tiếng la:

- Tướng công hãy giết tiện thiếp trước đi.

Lý Tự Thành kinh hãi vô cùng vì cây trượng giáng xuống cực kỳ lợi hại mà vai bên phải lão đã bị thương nên không thu kinh lực về được. Lão liền dùng tay trái đẩy chệch đi.

"Chát" một tiếng, cây thiền trượng giáng xuống tường.

Lão liền hỏi:

- Viên Viên! Nàng làm gì vậy?

Trần Viên Viên đáp:

- Tiện thiếp cùng y là vợ chồng, cùng ăn ở với nhau ngoài hai chục năm. Ngày trước y... y thật lòng yêu thương tiện thiếp. Tiện thiếp không thể để y phải chết vì mình được.

Lý Tự Thành quát lớn:

- Tránh rai Giữa ta và y có mối thù sâu tựa bể...

Trần Viên Viên ngắt lời:

- Vậy tướng công giết cả tiện thiếp đi là xong.

Lý Tự Thành thở dài nói:

- Té ra... té ra nàng vẫn có lòng với hần.

Trần Viên Viên không đáp. Nàng nghĩ thầm trong bụng:

- "Giả tử Ngô Tam Quế có giết lão thì ta cũng cùng chết với lão"

Bọn quan binh bên ngoài thấy Ngô Tam Quế nằm lăn dưới đất hô hoán om sòm, liền tới tấp vào gần.

Một tên võ tướng lớn tiếng quát:

- Các vị buông tha Vương gia mau, thì bọn ta tha chết cho.

Tên võ tướng này chính là Hạ Quốc Tương, con rể Ngô Tam Quế. Gã lại hô lớn:

- Đồng bạn các vị đều ở trong tay bọn ta rồi. Nếu động đến một sợi lông của Vương gia thì bao nhiêu cái đầu đều rớt hết.

Vì Tiểu Bảo ngoá ra ngoài thì thấy bọn Mộc Kiếm Thanh, Mộc Kiếm Bình, Ngô Lập Thân ở Mộc Vương phủ, bọn Từ Thiên Xuyên, Mã Ngạn Điều, Huyền Trinh đạo nhân cùng quần hùng Thiên Địa Hội, bọn Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền trong đội Ngự tiền thị vệ và cả tá lãnh, tham lãnh trong Kiều Kỳ Doanh đều đứng đó. Mỗi người đều bị một tên gia tướng của Bình Tây Vương phủ đứng kèm sau lưng và đều bị gươm đao kề cổ.

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- "Dù sư phụ có đem được ta trốn ra khỏi thành Côn Minh thì bao nhiêu bạn hữu đều phải chết hết. Việc giết Ngô Tam Quế không nên cấp bách trong lúc nhất thời."

Gã liền rút đao trủy thủ chỉ vào lưng Ngô Tam Quế nói:

- Vương gia! Bao nhiêu người cùng chết với nhau cũng chẳng ích gì. Chỉ

bằng chúng ta hãy thương lượng cùng nhau?

Ngô Tam Quế hăng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Thương lượng cách nào?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Vương gia ưng chịu để mọi người dời khỏi đây thì gia sư cũng tha mạng cho.

Lý Tự Thành xen vào:

- Tên gian tặc này là kẻ tiểu nhân lòng dạ phản phúc. Lời hứa của hắn không tin được đâu.

Cửu Nạn thấy số người bên ngoài bị giữ rất đông, bà biết bữa nay không thể giết Ngô Tam Quế được, liền nói:

- Người hạ lệnh tha mọi người thì ta tha chết cho.

Vĩ Tiểu Bảo lớn tiếng hỏi:

- A Kha đâu? Nữ thích khách đâu?

Hạ Quốc Tương hô:

- Dẫn thích khách vào!

Hai tên gia tướng Bình Tây Vương phủ đẩy một thiếu nữ ra. Chính là A Kha. Hai tay nàng bị cột, bên cổ cũng lấp loáng một lưỡi cương đao.

Trần Viên Viên nói:

- Vi đại nhân! Xin đại nhân...cứu cho đứa con nhỏ của tiên thiếp.

Vĩ Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- "Thế này mới thật là kỳ! A Di chẳng năn nỉ ông chồng, cũng không cầu cứu tình nhân, lại đi cầu cứu nơi mình. A Kha có phải là con chung của mình với y đâu?"

Nhưng gã thấy vẻ mặt A Kha khổ sở rất đáng thương, gã đã định bụng dù mình có phải hy sinh tính mạng cũng quyết phải giải cứu cho cô.

Gã liền đáp:

- Nếu hai vị ưng thuận gả A Kha cho tại hạ làm vợ thì nhất định tại hạ phải giải cứu cho y. Có ai lại bỏ mặc vợ chết bao giờ?

Cửu Nạn trừng mắt nhìn gã ra chiều tức giận quát:

- Lúc này mà người còn buông lời khinh bạc được ư?

Trần Viên Viên tuy mới gặp Vi Tiểu Bảo, nhưng nàng đã hiểu tính nết gã sâu xa hơn Cửu Nạn nhiều. Nàng tự nhủ:

- "Gã tiểu tử lém lầu này mà không biết đường mượn gió bẻ măng, buông câu nước đục thì làm sao còn nhỏ tuổi thế đã làm đến quan lớn?"

Nàng liền đáp:

- Được rồi! Tiên thiếp ưng thuận gả gã cho đại nhân là xong.

Vi Tiểu Bảo quay sang hỏi Lý Tự Thành:

- Còn hòa thượng thì sao?

Lý Tự Thành tức giận muốn quát mắng, nhưng lão thấy Trần Viên Viên nét mặt lo âu cầu khẩn, lão đành dần lửa giận xuống, hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Nàng đã nói sao thì ta theo vậy.

Vi Tiểu Bảo cười hì hì nhìn Ngô Tam Quế hỏi:

- Thưa Vương gia! Giữa Vương gia và tiểu tướng ai giữ phận người nấy, không đụng chạm gì tới quyền lợi của nhau. Sao Vương gia không làm cho tốt đẹp mọi bề? Vương gia cứ giữ cương vị Bình Tây Vương, còn tiểu tướng vẫn chỉ là Đô thống, được chăng?

Ngô Tam Quế đáp:

- Hay lắm! Tiểu vương có chỗ nào không phải với Vi Đô thống đâu?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nếu vậy Vương gia hãy buông tha hết bạn hữu của tiểu tướng. Tiểu tướng cũng năn nỉ xin sư phụ buông tha Vương gia. Cái đó kêu bằng có đi có lại, chẳng ai thiệt gì. Vương gia đừng nghĩ là mình sát hại người ta mà người ta chẳng làm được gì. Canh bạc này không ai thắng ai bại, còn hơn để bao nhiêu cái đầu đều

rơi cả xuống đất.

Ngô Tam Quế đáp:

- Vậy cứ làm theo lời Vi Đô thống.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Xin Vương gia cho triệu Thế tử đến đây, đồng thời thỉnh cả Công chúa đến nữa. Tiểu tướng còn muốn phiền Vương gia đưa bọn tiểu tướng ra khỏi thành Côn Minh, lại xin Thế tử bồi tiếp Công chúa cùng lên Bắc Kinh bãi đường thành thân.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thưa Vương gia! Tiểu tướng xin nói trước một cách thành thực là tiểu tướng vẫn không yên lòng, nên phải mượn Thế tử làm con tin. Tiểu tướng sợ Vương gia lát nữa sinh lòng hối hận phái binh rượt theo thì bọn tiểu tướng phải đưa Thế tử ra chém đầu. Thế là Ngô ứng Hùng, Vi Tiểu Bảo, còn có cả Kiến Ninh Công chúa nữa, mấy người lý lối loạn xà ngầu đến bệ kiến đức Diêm Vương để kiện cáo nhau.

Ngô Tam Quế nghĩ thầm:

- "Thằng lỏi này quả là tinh ranh. Gã nói huych toẹt ra là không thể buông tha mình một cách dễ dàng. Hiện giờ mình lâm vào tình trạng nguy ngập, thoát thân sớm được lúc nào hay lúc ấy."

Lão liền quả quyết tuyên bố:

- Chúng ta cứ thế mà làm cho lẹ đi.

Rồi lão lớn tiếng hô:

- Hạ tổng binh! Mau phái người đi đón và Công chúa cùng Thế tử đến đây.

Hạ Quốc Tương đáp:

Dạ! Thế tử được tin đã dẫn quân sắp tới.

Vi Tiểu Bảo tán dương:

- Thật là một ông con hiếu thuận!

Chỉ trong chớp mắt quả nhiên Ngô ứng Hùng đã dẫn quân tới. Hãn bị trọng thương chưa khỏi, phải ngồi kiệu cho tám tên thủ hạ thân tín khiêng đến ngoài phòng.

Ngô Tam Quế nói:

- Thế tử đã đến. Chúng ta lên đường quách.

Rồi lão hạ lệnh:

- Các người cỡi trời hết cho chúng phạm.

Lão quay sang bảo Vi Tiểu Bảo:

- Vi Đô thống cùng sư thái đi theo sát tiểu vương để tiểu vương đưa các vị ra ngoài thành. Trường hợp tiểu vương không thủ tín thì các vị cứ đâm vào lưng tiểu vương mấy đao. Sư thái võ công cao cường, chắc tiểu vương không trốn thoát được Phật thủ của sư thái.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Thật là tuyệt diệu! Vương gia xử sự mau lẹ mà đâu ra đấy. Thua là thua, được là được, phản Minh là phản Minh, hàng Thanh là hàng Thanh, chẳng hàm hồ chút nào.

Ngô Tam Quế giận xám mặt, trở vào Lý Tự Thành:

- Tên phản tặc này phải chăng là bạn hữu với Vi Đô thống?

Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn Cửu Nạn, chưa kịp trả lời thì Lý Tự Thành đã lớn tiếng:

- Ta không phải là bạn hữu gì với tên cầu quan lỗi tỳ Thất Sát.

Cửu Nạn cất tiếng khen:

- Hay lắm! Người là một tên phản tặc, nhưng dù sao còn có cốt khí. Ngô Tam Quế! Người để hãn đi cùng với bọn ta.

Trần Viên Viên đưa mắt nhìn Cửu Nạn ra chiều cảm kích nói:

- Sư thái...

Cửu Nạn quay đầu lại nhưng không nhìn nàng.

Ngô Tam Quế đến bên cửa sổ hô lớn:

- Thế tử hãy chuẩn bị hộ tống Công chúa đến kinh sư triều kiến Thánh thượng và kính cần mời Công chúa điện hạ khởi giá lên đường.

Những quân sĩ dưới trướng Bình Tây Vương nổi hiệu tù và, xếp thành đội ngũ đưa mọi người đi.

Vi Tiểu Bảo và Ngô Tam Quế dắt tay nhau ra khỏi thiền phòng. Cửu Nạn đi sau Ngô Tam Quế.

Vi Tiểu Bảo đến trước kiệu nói:

- Hàng thật hay giả phải coi cho biết rõ.

Gã vén rèm lên nhìn vào trong thấy Ngô ứng Hùng mặt không còn chút huyết sắc ngồi tựa thành kiệu liền cười hỏi:

- Thế tử! Thế tử bình yên chứ?

Ngô ứng Hùng la lên:

- Gia gia! Gia gia ...có việc gì không?

Dĩ nhiên câu hỏi này hắc hởi Ngô Tam Quế, nhưng Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Tại hạ vẫn bình yên không sao hết.

Mọi người dời khỏi Tam Thánh am, phóng tầm mắt nhìn ra bốn mặt đông, tây, nam, bắc đều thấy binh mã trùng trùng điệp điệp, không biết bao nhiêu mà kể.

Vi Tiểu Bảo cất tiếng khen:

- Vương gia! Quân đội của Vương gia thật là hùng hậu. Giả tử muốn kéo đến đánh Bắc Kinh, tiểu tướng xem ra vẫn còn dư sức.

Ngô Tam Quế sa sầm nét mặt nói:

- Vi Đô thống! Đô thống về triều ra mắt Hoàng thượng mà nói nhăng nói càn thì tiểu vương sẽ tâu trình đô thống cấu kết với tên phản tặc Lý Tự Thành.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Ô hay! Sao lại có chuyện kỳ vậy? Lý Tự Thành chỉ thích cấu kết với đệ nhất đại mỹ nhân trong thiên hạ, khi nào lại chịu cấu kết với tiểu tướng là một tên

đệ nhất tiểu hoạt đầu trong thiên hạ?

Ngô Tam Quế phản nộ vô cùng. Lão nắm tay lại thành quyền những muốn đấm xuống sọng mũi Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Vương gia bất tất phải nóng nảy. Hãy bình tĩnh lại mà suy nghĩ: Kẻ làm quan chẳng ngại xa xôi ngàn dặm chỉ vì tiền. Nếu tiểu tướng cần tiền bấy với Hoàng thượng thì khi nào ngài còn ban thưởng cho? Sao bằng được lão nhân gia hàng năm tiến cống, đến hạn về triều. Chúng ta cùng làm ăn với nhau một cách phát tài. Sau khi tiểu tướng hồi triều tất phải tán dương Vương gia một lòng son sắt, đốc dạ trung quân, thiên hạ không ai bì kịp. Đồng thời tiểu tướng phải tận tâm bảo vệ cho thế tử được chu toàn. Có thế thì những thời tiết hàng năm, Vương gia mới đem chút vàng bạc tới Bắc Kinh cho tiểu tướng tiêu xài. Tiểu tướng nói vậy có hợp lý không?

Gã vừa nói vừa sọng vai Ngô Tam Quế mà đi.

Ngô Tam Quế đáp:

- Tiền tài là những cái thân ngoại chi vật, Vi Đô thống muốn xài bao nhiêu mà chả được. Có điều Đô thống mà định làm khó dễ tiểu vương thì tiểu vương tuy ở tận Vân Nam nhưng trong tay đã nắm trọng binh thì cũng chẳng sợ gì.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Dĩ nhiên là thế. Vương gia tay cầm trường mâu, bản lĩnh phi thường, đánh cho bọn phản tặc trong thiên hạ chạy té đái vãi phân. Bữa nay tiểu tướng cáo biệt. Trước Vương gia đã ưng thuận cho tiểu tướng tha hồ ăn xài, vậy bây giờ xin ban thưởng đi thôi.

Cửu Nạn nghe gã nói liến thoắng, phần nhiều là chu?yện đòi ăn của đút. Bà nghe đã nhàm tai liền quát mắng:

- Tiểu Bảo! Người nói toàn chuyện vô liêm sỉ.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Sau khi hồi kinh, bá quan văn võ trong triều cùng phi tần thái giám trong cung rất đông. Sư phụ có điều chưa hiểu là chỗ nào đệ tử cũng phải biếu xén

hay đưa quà cáp. Nếu lễ số không được chu đáo là người ta trách móc Vương gia.

Cửu Nạn hắng dặng một tiếng rồi không nói nữa.

Ngô Tam Quế nghĩ bụng:

- "Gã đòi vàng bạc thì dễ dàng lắm."

Liền quay lại bảo Hạ Quốc Tương:

- Hạ tổng binh! Mau về phủ lấy một trăm vạn lạng bạc để khao thưởng cho thị vệ cùng quan binh của Vi Đô thống dẫn tới. Ngoài ra chuẩn bị một phần hậu lễ gửi Đô thống về kinh thay mặt ta đưa tặng các đại thần trong triều.

Hạ Quốc Tương dạ một tiếng rồi sai người thân tín đi lấy bạc.

Ngô Tam Quế cùng Vi Tiểu Bảo lên ngựa sóng vai mà đi.

Cửu Nạn cũng cười ngựa theo sau.

Ngô Tam Quế đã biết bản lĩnh vị lão ni này xuất quỷ nhập thần, đừng hòng chạy thoát khỏi tay mụ.

Rồi lão tự nhủ:

- "Như thế cũng hay. Mọi việc đều tốt đẹp. Nếu ta giết được mụ lão ni, tên tiểu hoạt đầu, Lý Tự Thành và bao nhiêu người nữa, thì việc hạ sát Khôn sai đại thần là tội cực lớn, tất phải khởi binh ngay. Hiện giờ ngoại viện chưa thương nghị xong, ta cử sự một cách hoang mang thì không phải là kế sách vẹn toàn. Ngày sau ta đánh tới Bắc Kinh, tên tiểu hoạt đầu này có bay lên trời cũng không thoát được."

Lão tính toán như vậy nên không hối hận gì nữa.

Mọi người về đến An Phụ Viên đón tiếp Công chúa rồi đưa ra ngoài thành Côn Minh.

Các binh tướng tuy trong dạ hoài nghi nhưng thấy Vương gia vẫn bình yên, chúng cũng không để ý nữa.

Vi Tiểu Bảo kiểm điểm lại nhân mã. A Kha dĩ nhiên cũng đi theo bên mình gã. Ngoài ra quần hùng Thiên Địa Hội và Mộc Vương phủ cùng quan binh thị vệ đều

hoàn toàn đầy đủ, không thiếu một người nào.

Gã liền nhìn Ngô Tam Quế cười nói:

- Thưa Vương gia! Vương gia tiến chân ra tận ngoại thành Côn Minh, như vậy đã là lịch sự lắm rồi. Bọn tiểu tướng trong thời kỳ ở thành Côn Minh được Vương gia hậu đãi rất lấy làm cảm kích. Lần sau Vương gia tới Bắc Kinh sẽ do tiểu tướng làm chủ nhân mời khách.

Ngô Tam Quế cười ha hả đáp:

- Nhất định tiểu vương sẽ đến quấy nhiễu Đô thống.

Hai người chấp tay từ biệt.

Ngô Tam Quế đến trước kiệu Công chúa vấn an rồi thì lễ cáo từ. Lão lại đến bên kiệu Ngô ứng Hùng thò đầu vào dặn con một lúc rồi mới dẫn binh mã về thành.

Vì Tiểu Bảo thấy bọn thuộc hạ của Ngô Tam Quế tuyệt không có ý định công kích đột ngột mới yên lòng, liền nói:

- Những lời họ nói không thể tin được. Chúng ta nên đi cho lẹ, dời khỏi thành Côn Minh càng xa càng tốt.

Gã liền hạ lệnh đăng trình.

Đi chừng được hơn mười dặm, mọi người dừng lại một chút để nghỉ ngơi, uống nước.

Lý Tự Thành nhìn Cửu Nạn nói:

- Thưa sư thái! Nhờ sư thái giải cứu khiến lão phu khỏi chết về tay tên đại Hán gian. Lão phu cảm kích vô cùng. Bây giờ lão phu xin sư thái hạ thủ đi.

Lão nói rồi rút thanh bội đao, xoay chuôi lại đưa lên cho Cửu Nạn.

Cửu Nạn hắng giọng một tiếng, nét mặt ra chiều khó nghĩ. Bà tự nhủ:

- "Hắn là kẻ thù đã sát hại phụ hoàng. Mối thù này chẳng thể không trả, nhưng hắn đã bó tay chịu chết thì ta lại không nên hạ thủ."

Bà quay lại ngó A Kha, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Y... Y là con gái người...

A Kha lớn tiếng ngắt lời:

- Lão không phải là gia gia đệ tử.

Cửu Nạn tức giận nói:

- Nói bậy! Chính má má người đã công nhận như vậy, chẳng lẽ lại còn giả được sao?

Vi Tiểu Bảo xen vào:

- Dĩ nhiên lão là gia gia của sư tỷ. Lão cùng lệnh đường đã chịu lời gả sư tỷ cho tiểu đệ. Cái đó kêu bằng mệnh lệnh của song thân...

A Kha đang đầy lòng uất hận không nơi phát tiết. Cô nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy, đột nhiên nhảy vọt lại, vung quyền đâm vào mặt gã.

Vi Tiểu Bảo không kịp đề phòng, thoi quyền của A Kha giáng đúng vào sống mũi gã. Máu tươi lập tức chảy ra đầm đìa.

Vi Tiểu Bảo rú lên một tiếng "úi chao!". Gã la làng:

- Trời ơi! Cô này mưu sát thân phụ!

Cửu Nạn tức giận nói:

- Cả hai đứa đều chẳng ra trò gì, ăn nói toàn chuyện càn rỡ.

A Kha lùi lại mấy bước. Gương mặt nhỏ bé của cô đỏ bừng cả lên. Cô trở tay vào Lý Tự Thành nói:

- Lão không phải là phụ thân ta. Cả mẹ đàn bà kia cũng không phải là má má ta.

Rồi cô lại trở vào Cửu Nạn sư thái nói tiếp:

- Bà...bà cũng không phải là sư phụ ta. Các người... các người đều là hạng tồi bại. Ta... ta căn hận các người.

Cô nói đến đây đột nhiên bùng mặt khóc òa lên.

Cửu Nạ thở dài nói:

- Đúng đó! Ta không phải là sư phụ người. Ta bắt trộm người bên mình Ngô Tam Quế thực ra chẳng phải vì hảo tâm. Bây giờ người tự ý muốn đi đâu thì đi. Nhưng còn cha mẹ thân sinh ra người thì người chẳng thể không nhìn nhận được.

*** vietkiem.com ***